

ruttas temma õue meelet jahhutama, sest et ta omma nuttuga ei tahtnud naese kurvaastust surematš kašwatada.

Alias istus temma pingile, melitas omma mõtted, teggi ja kirjutas sedda kallist, hing jahhutawat waimoliko laulo, mis Maakele ümberpandud nende sõnadega hakkab:

Mis waewab sinno süddant,
Mis ial nöuad ka,
Sell', kes on föige Issand,
Köik holeks anna sa;
Kes pilwed, taewa tuleb,
Köik hästi wallitseb,
Küll iggal aial tunned,
Et so eest murretseb!

Sa pead Issa üttema,
Siis läks hästi läib;
Ning Temma peale waatma,
So id siis korda läab.

Öi aita liid murred,
Öi maksa kurbduske,
Sest Jummal tahhab palwed,
Siis aitab heledsie!

Sa, armas Issa, tead,
Mis kabjuks tulleb meil,
Se lastele köik sead,
Mis hea ning tarwis neil';
Mis sinna ettevõtiad,
Köik teed sa wäggewast,
Se mele pärast töriad
Köik tehha ussinast.

n. t. f.

Kirjutades sai temma wahwaastatud ja Jummal kinnitas ueste temma lotust, — otsego meie hing allati nisuggust uut toito tarvitab; — ja olli Saul walmis, siis läks temma tuppa taigasi naesele laulo etteluggema. Ja väia, ka naene unnuštas pea jälle omma lürba meelet